

U s n e s e n í

Krajský soud v Ostravě jednal ve veřejném zasedání konaném dne 5.10.2016 o **odvolání obžalovaného Mgr. Jiřího P., nar. xxx**, proti rozsudku Okresního soudu ve Frýdku - Místku ze dne 30.3.2016 č.j. 1 T 21/2016-25 a rozhodl *t a k t o* :

Podle § 256 tr.ř. se odvolání obžalovaného Mgr. Jiřího P. z a m í t á .

O d ů v o d n ě n í :

Napadeným rozsudkem byl obžalovaný Mgr. Jiří P. uznán vinným přečinem zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku, kterého podle skutkových zjištění soudu I. stupně se měl dopustit tím, že

- v období od 1. 1. 2010 do 22. 7. 2012 v xxx, v souvislosti s výkonem funkce soudce xxx, v rámci rozhodování o ustanovování obhájců dle § 39 odst. 1 tr. řádu, ve svém senátu č. xxx T, ustanovil v rámci nutné obhajoby pro hlavní líčení ve zjednodušeném řízení proti zadrženému v převážné většině případů jako obhájce advokáta Mgr. Miroslava Klusáčka, evidenční číslo: 11797, se sídlem AK Brno, Rooseveltova 6, na úkor ostatních advokátů, kdy v roce 2010 ustanovil Mgr. Miroslava Klusáčka obhájcem ve 137 případech nutné obhajoby z celkového počtu 195 ustanovení obhájce, v roce 2011 ustanovil Mgr. Miroslava Klusáčka ve 132 případech nutné obhajoby z celkového počtu 167 ustanovení obhájce a od 1. 1. 2012 do 22. 7. 2012 ustanovil Mgr. Miroslava Klusáčka v 51 případech nutné obhajoby z celkového počtu 132 ustanovení obhájce, přičemž takto dle § 39 odst. 1 tr. řádu rozhodoval za vědomého porušování § 39 odst. 3 tr. řádu, neboť u xxx byl v souladu s § 39 odst. 2 tr. řádu veden pořadník advokátů, přičemž v období od roku 2007 do roku 2011 obsahoval tento pořadník 543 jmen advokátů a v roce 2012 534 jmen advokátů k ustanovení obhájců v řízeních vedených u tohoto soudu, tímto jednáním opatřil advokátu Mgr. Miroslavu Klusáčkovi neoprávněný prospěch vůči jiným advokátům spočívající v zajištění nedůvodné a nezákonné výhody v oblasti poskytování právních služeb dle zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii, ve znění pozdějších předpisů.

Za tento přečin a dále za přečin zasahování do nezávislosti soudu podle § 335 odst. 1 tr. zákoníku, jímž byl uznán vinným rozsudkem Okresního soudu ve Frýdku - Místku ze dne 13. 6. 2014 č. j. 1 T 241/2013-486, ve znění rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 31. 3. 2015 sp. zn. 5 To 306/2014, byl odsouzen podle § 329 odst. 1 tr. zákoníku za použití § 43 odst. 2 tr. zákoníku k souhrnnému trestu odnětí svobody

v trvání 1 roku a 6 měsíců. Podle § 81 odst. 1, § 82 odst. 1 tr. zákoníku byl výkon trestu podmíněně odložen na zkušební dobu 2 let. Podle § 43 odst. 2 tr. zákoníku byl zrušen výrok o trestu z rozsudku Okresního soudu ve Frýdku-Místku ze dne 13. 6. 2014 č. j. 1 T 241/2013-486, ve znění rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 31. 3. 2015 sp. zn. 5 To 306/2014, jakož i všechna další rozhodnutí na tento výrok obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu.

V zákonné lhůtě napadl rozsudek soudu I. stupně odvoláním obžalovaný Mgr. Jiří P., které zaměřil do výroků o vině i trestu, které odůvodnil prostřednictvím obhájce. Namítal, že soud I. stupně se vůbec nevypořádal s obhajobou obžalovaného, zejména nedostatečně posoudil a chybně vyhodnotil prejudiciální otázku, zda vůbec může být soudce trestně stíhán a v trestním řízení postihnout za své rozhodnutí, ačkoliv je posouzení této otázky pro celé další řízení naprosto stěžejní. V odůvodnění rozvedená argumentace, vztahující se k ústavně právním principům nezávislosti soudu a nezávislosti soudce, je zcela nepřipadně orientována na právní názor soudce, což však je situace odlišná od projednávané věci, kde vůbec nejde o právní názor soudce, ale přímo o rozhodnutí soudce ve věci. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, že není sporu o tom, že ustanovení obhájce ex offio je rozhodnutím. Vzhledem k této skutečnosti je dle odvolání s podivem, že soud I. stupně pominul tvrzení obhajoby, podložené citací usnesení Krajského soudu v Ostravě – pobočka v Olomouci ze dne 26.7.2013 č.j. 55 To 154/2013-499, ve kterém tento soud podrobně rozebral problematiku nepřipustnosti trestního stíhání soudce pro jeho rozhodovací činnost, kdy rozvedl z tohoto rozhodnutí nejdůležitější argumenty. Zdůraznil, že je-li tedy trestní stíhání a následný postih jakéhokoliv soudce v trestním řízení za jeho rozhodovací činnost v rozporu s Ústavou ČR, nelze než uzavřít, že napadený rozsudek soudu I. stupně trpí vadou, kterou nelze odstranit, tudíž nelze postupovat jiným způsobem, než tento v celém rozsahu zrušit. Dále rozvedl dle jeho názoru další neméně závažné vady rozsudku. Má za to, že tvrzení obsažená ve skutkové větě napadeného rozsudku jsou v extrémním rozporu s provedeným dokazováním. Poukázal na to, že z hlediska principu presumpce neviny musí být závěr o zavinění pachatele vždy prokázán výsledky dokazování a musí z nich logicky vyplynout, což v řízení před soudem I. stupně splněno nebylo. Je-li ve skutkové větě napadeného rozsudku výslovně uvedeno, že obžalovaný „...dle § 39 odst. 1 tr.ř. rozhodoval za vědomého porušování § 39 odst. 3 tr.ř., neboť u xxx byl v souladu s § 39 odst. 2 tr.ř. veden pořadník advokátů...“, pak toto konstatování je zcela protichůdné ke skutečnostem zjištěným v průběhu dokazování. Svědek JUDr. Aleš D., který byl místopředsedou xxx pověřeným vedením trestního úseku, ve své svědecké výpovědi výslovně uvedl: „Kniha na ustanovování obhájců byla. Vesměs se obhájci ustanovovali kolečkem. Po zavedení agendy zkráceného řízení se zadržením pro to kolečko nebylo“. Toto konstatování soud I. stupně pojal i do odůvodnění napadeného rozsudku, avšak zcela evidentně ze svědecké výpovědi vyvodil nesprávné závěry. Za situace, kdy svědek uvedl, že pro agendu zjednodušeného řízení se zadržením tzv. kolečko, jinými slovy pořadník advokátů, nebylo, nelze tuto skutečnost vyložit jinak, než že k porušení ustanovení § 39 odst. 3 tr.ř. ze strany obžalovaného nejenže nedošlo, ale ani nemohlo dojít. Nesprávným tvrzením je dle odvolání ve skutkové větě tvrzená existence pořadníku advokátů u xxx, kdy ze svědecké výpovědi JUDr. Aleše D. vyplývá, že pro zjednodušené řízení se zadržením takový pořadník nebyl. Za situace, kdy

neexistoval poradník advokátů pro zjednodušená řízení se zadržením, neexistovala tudíž ani pro obžalovaného povinnost dle § 39 odst. 3 tr.ř., obžalovaný tak nemohl vykonávat svou pravomoc způsobem odporujícím trestnímu řádu, nemohlo potom dojít ze strany obžalovaného k naplnění znaků skutkové podstaty přečinu zneužití pravomoci úřední osoby. Namítal, že k prokázání naplnění subjektivní stránky trestného činu nebyl proveden byť jen jediný důkaz. Procentuelní vyjádření četnosti ustanovení Mgr. Miroslava Klusáčka v jednotlivých letech je ryze tendenční, když do tohoto počtu jsou zahrnuta pouze ustanovení obhájce ve zjednodušených řízeních se zadržením, přičemž obžalovaný ustanovoval obhájce rovněž při výkonu dalších jemu přidělených agend, což však soud I. stupně pominul. Má-li být jediným důkazem naplnění subjektivní stránky trestného činu výpočet provedený soudem ve spojení s pouhou úvahou soudu bez provedení jakéhokoliv dalšího důkazu, potom bylo zcela jistě porušeno ust. § 2 odst. 5 tr.ř. Není-li takové zjištění možné, jak je tomu i v tomto případě, není možné ve věci rozhodnout jinak, než zprošťujícím výrokem. Absence úmyslu obžalovaného je rovněž prokázána skutečností, že na xxx neexistoval poradník advokátů pro agendu zjednodušeného řízení se zadržením. O absenci úmyslného jednání obžalovaného lze rovněž hovořit za situace, kdy jeho jednání bylo jeho jedinou možností. V případě, že chtěl obžalovaný dostát svým zákonným povinnostem a realizovat právo obviněného na spravedlivý proces, musela jeho kancelář ustanovovat ve věcech, kde bylo vedeno zjednodušené řízení se zadržením, takové obhájce, kteří byli ochotni dostavit se k úkonům v krátkých časových lhůtách. Značnou problematičnost a časovou náročnost při ustanovování obhájců ve zjednodušených řízeních se zadržením potvrdil i svědek JUDr. Aleš D. Nedílnou součástí práva na spravedlivý proces je totiž i právo na rozhodnutí v přiměřené lhůtě. Zdánlivý střet ust. § 2 odst. 4 a § 39 odst. 3 tr.ř. je nutno, s ohledem na právo na rozhodnutí v přiměřené době, vyřešit tak, že postup, kdy jsou jako obhájci ustanovováni totožní advokáti ve více věcech v tomtéž dni, je postup v souladu se zákonem, nelze proto v něm spatřovat spáchání jakéhokoliv trestného činu. Obžalovaný poukazoval na to, že opakovaně navrhoval provedení výslechu svědků Mgr. Davida O., soudce xxx, který má obdobné zkušenosti s agendou zjednodušeného řízení se zadržením, Jany M., vedoucí kanceláře, Jany K., zapisovatelky, a Markéty H., zapisovatelky, těmito svědky měly být prokázány okolnosti ustanovování obhájců pro zjednodušená řízení se zadržením, problémy s odmítáním advokátů převzít obhajobu, časové lhůty pro ustanovení obhájce, to vše s ohledem na právo obžalovaného na rozhodnutí v přiměřené lhůtě jako složky práva na spravedlivý proces, a rovněž k prokázání naplnění subjektivní stránky trestného činu. S ohledem na shora uvedené skutečnosti je dle odvolání nepochybné, že napadený rozsudek soudu I. stupně trpí zásadními vadami, neboť vzhledem k principům ústavního práva České republiky nelze soudce za jeho rozhodnutí trestně stíhat, přičemž nad rámec tohoto nebylo v řízení před soudem I. stupně prokázáno naplnění objektivní ani subjektivní stránky trestného činu zneužití pravomoci úřední osoby. Obžalovaný proto navrhuje, aby odvolací soud napadený rozsudek zrušil a nově rozhodl tak, že obžalovaný Mgr. Jirí P. se podle § 226 písm. a) tr.ř. obžaloby zprošťuje. Pro případ, že by odvolací soud dospěl k závěru, že skutek může být posouzen jako kárné provinění, obžalovaný navrhnul, aby po zrušení napadeného rozsudku byla věc postoupena Nejvyššímu správnímu soudu, neboť nejde o trestný čin, ale o skutek, který by mohl být příslušným orgánem posouzen jako kárné provinění.

Předně je nutno konstatovat, že napadený rozsudek je v pořadí druhým rozhodnutím soudu I. stupně, které se týká skutku pod bodem II) obžaloby státního zástupce Vrchního státního zastupitelství v Olomouci, pobočka v Brně ze dne 13.8.2013 sp.zn. 3 VZV 7/2012. Usnesením ze dne 13.6.2014 č.j. 1 T 241/2013-497 bylo soudem I. stupně rozhodnuto tak, že podle § 222 odst. 2 tr.ř. se věc postupuje Nejvyššímu správnímu soudu, neboť nejde o trestný čin, avšak jde o skutek, který by mohl být příslušným orgánem posouzen jako kárné provinění. O stížnosti státního zástupce proti tomuto rozhodnutí rozhodl Krajský soud v Ostravě dne 31.3.2015 pod sp.zn. 5To 307/2014 zamítavým výrokem dle ust. § 148 odst. 1 písm. c) tr.ř. Usnesením Nejvyššího soudu ze dne 20.1.2016 č.j. 11 Tdo 1224/2015-25 bylo k dovolání nejvyššího státního zástupce proti tomuto rozhodnutí stížnostního soudu rozhodnuto tak, že podle § 265k odst. 1 tr.ř. a § 265k odst. 2 věta druhá tr.ř. byla zrušena obě výše rozvedená rozhodnutí, jakož i další rozhodnutí na ně obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu, a podle § 265l odst. 1 tr.ř. byla věc přikázána soudu I. stupně, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl. Nejvyšší soud poukázal, že již ve stanovisku trestního kolegia sp.zn. Tpjn 301/2012 uvedl, že společenskou škodlivost „třeba zvažovat v konkrétním posuzovaném případě u každého spáchaného méně závažného trestného činu, u něhož je nutné ji zhodnotit s ohledem na intenzitu naplnění kritérií vymezených v § 39 odst. 2 tr.zákoníku, a to ve vztahu ke všem znakům zvažované skutkové podstaty trestného činu a dalším okolnostem případu. Úvaha o tom, zda jde o čin, který s ohledem na zásadu subsidiarity trestní represe není trestným činem z důvodu nedostatečné společenské škodlivosti případu, se uplatní za předpokladu, že posuzovaný skutek z hlediska spodní hranice trestnosti neodpovídá běžně se vyskytujícím trestným činům dané skutkové podstaty“. Z pohledu takto vyloženého smyslu a významu ust. § 12 odst. 2 tr.zákoníku pak dle Nejvyššího soudu úvaze nalézacího soudu o absenci společenské škodlivosti jednání obžalovaného scházet zákonný předpoklad, tj. naplnění všech znaků skutkové podstaty přečinu podle § 329 odst. 1 písm. a) tr.zákoníku. Hmotně právní posouzení jednání obžalovaného bylo tak založeno na dvojím, vzájemně ale neslučitelném odůvodnění. Nejvyšší soud akcentoval k uvedenému závěru okolnosti, jež nasvědčují v předmětné věci naplnění znaků protiprávního následku ve smyslu opatření někomu jinému neoprávněného prospěchu a v důsledku toho i naplnění subjektivní stránky daného trestného činu ve formě nepřímého úmyslu, pokud v předmětné věci vznikl neoprávněný prospěch na straně advokáta Mgr. Miroslava Klusáčka, stalo se tak v důsledku porušení ust. § 39 tr.ř. jednáním obžalovaného. Ohledně naplnění podmínek uplatnění § 12 odst. 2 tr.zákoníku dovolací soud přisvědčil dovolateli v tom směru, že při posuzování společenské škodlivosti je nutno analogicky přihlížet ke kritériím rozhodným pro posouzení povahy a závažnosti trestného činu ve smyslu § 39 odst. 2 tr.zákoníku, přičemž s přihlédnutím na význam chráněného zájmu, který byl dotčen, způsob provedení činu a jeho následky, okolnosti, za kterých byl čin spáchán, osobu pachatele, míru jeho zavinění a jeho pohnutku, jednání obžalovaného Mgr. Jiřího P. nevykazuje žádné zvláštní, specifické rysy, jež by odůvodňovaly eventuální závěr, že jím spáchané skutky z hlediska spodní hranice trestnosti neodpovídají ani těm nejlehčím běžně se vyskytujícím případům trestného činu zneužití úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a) tr.zákona. Soudu I. stupně bylo uloženo, aby obžalobu znovu projednal a rozhodl o ní s tím, že v novém

řízení bude povinen v intencích zrušujícího rozhodnutí předmětnou věcí se znovu zabývat a postupovat přitom v souladu s právním názorem, který k projednávaným právním otázkám vyslovil Nejvyšší soud.

Krajský soud v Ostravě, jakožto soud odvolací, především konstatuje, že odvolání bylo podáno osobou oprávněnou (§ 246 odst. 1 písm. b) tr.ř.) a ve lhůtě naznačené v ust. § 248 odst. 1 tr.ř. Odvolací soud z podnětu odvolání přezkoumal ve smyslu § 254 odst. 1 tr.ř. zákonnost a odůvodněnost všech výroků napadeného rozsudku, jakož i správnost postupu řízení, které napadenému rozsudku předcházelo, a to z hlediska vytýkaných vad a dospěl k těmto závěrům.

Po přezkoumání napadeného rozsudku ve shora naznačeném rozsahu, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, odvolací soud musí konstatovat, že řízení ani rozsudek samotný v přezkoumávané části netrpí žádnými závažnými vadami, tedy takovými, které by odůvodňovaly postup podle § 258 odst. 1 písm. a) tr.ř., když v tomto řízení byla dodržena všechna stěžejní ustanovení trestního řádu, zejména ta, která mají zabezpečit právo obžalovaného na obhajobu a ustanovení, týkající se zahájení trestního stíhání a seznámení s výsledky vyšetřování, jakož i ustanovení, která mají zabezpečit řádné objasnění věci. V takto proběhnuvším řízení vykonal soud I. stupně dostatek důkazů potřebných k tomu, aby bylo ve věci možno rozhodnout, a to jak po stránce skutkové, tak i po stránce právní bez důvodných pochybností, jak to má na mysli ust. § 2 odst. 5 tr.ř. Poté soud I.stupně hodnotil provedené důkazy podle svého vnitřního přesvědčení, založeného na pečlivém uvážení všech okolností případu, jednotlivě i v jejich souhrnu (§ 2 odst. 6 tr.ř.).

Skutková zjištění soudu I. stupně jsou správná, úplná, mají oporu v důkazech, které soud I. stupně jak jednotlivě, tak i ve vzájemných souvislostech správně vyhodnotil. V odůvodnění napadeného rozsudku jasně vysvětlil, které skutečnosti vzal jednotlivými důkazy za zjištěny, jak se vypořádal s obhajobou obžalovaného a jakými právními úvahami se řídil. Je možno konstatovat, že námitky odvolání jsou jen opakováním obhajoby, kterou obžalovaný uplatnil v dosavadním řízení, se kterou soud I. stupně se v odůvodnění napadeného rozsudku zcela vypořádal, a proto odvolací soud na ně odkazuje, přičemž nad jeho rámec považuje za nezbytné uvést následující:

V dosavadním řízení nebyla zpochybňována, soudy ani státním zástupcem v obžalobě nebo v průběhu řízení před soudy, obhajoba obžalovaného Mgr. P., dle které bylo zapotřebí, s poukazem na agendy, kterými byl jako soudce xxx rozvrhem práce pověřen, a v té souvislosti na jeho časovou vytíženost i z důvodu jeho přítomnosti při úkonech přípravného řízení mimo soudní budovu na území města Brna, aby jeho trestní kancelář byla pověřena realizací agendy ustanovování obhájců v souvislosti se zjednodušeným řízením proti zadrženému, ani týkající se problémů, které s tímto vyřizováním byly, když tato obhajoba korespondovala s výpovědí svědka JUDr. Aleše D. Jelikož obhajobou navržení svědci Mgr. David O., Jana M., Jana K. a Markéta H. měli být vyslechnuti ke zkušenostem v rámci vyřizování agendy zjednodušeného řízení se zadržením, včetně problémů s ustanovováním obhájců, odvolací soud shledal rozhodnutí soudu I. stupně, jímž zamítl tento návrh na doplnění dokazování, za zcela důvodný, neboť provedení výslechů navržených svědků je zcela nadbytečné. Námitka

odvolání, že tímto postupem soudu I. stupně došlo k porušení ust. § 2 odst. 5 tr.ř., práva obžalovaného na spravedlivý proces zaručený Listinou základních práv a svobod a Úmluvou o ochraně lidských práv a základních svobod, proto nebyla shledána důvodnou.

Pokud odvoláním byla zdůrazněna ta část výpovědi JUDr. Aleše D., tehdejšího místopředsedy xxx, ve které uvedl, že „Kniha na ustanovování obhájců byla. Vesměs se obhájci ustanovovali kolečkem. Po zavedení agendy zkráceného řízení se zadržením pro to kolečko nebylo“ a dovozováno, že nelze tuto skutečnost vyložit jinak, než že k porušení ust. § 39 odst. 3 tr.ř. ze strany obžalovaného nejen nedošlo, ale ani nemohlo dojít, tak je nutno zdůraznit, že z této výpovědi rozhodně nevyplývá, že by pořadník advokátů vedený u xxx pro účely ustanovení obhájce soudem neplatil též pro agendu zjednodušeného řízení se zadržením, což není namítáno ani odvoláním, nýbrž že v té době, kdy tuto agendu vykonával jako soudce též obžalovaný Mgr. Jiří P., pro tyto účely dodržován nebyl, jak k tomu bylo důsledně přistoupeno v souvislosti s předmětným trestním stíháním obžalovaného Mgr. Jiřího P. Je zřejmé, že u xxx v rámci agend zjednodušeného řízení proti zadržené osobě soudci, kteří byli rozvrhem práce zařazeni k vyřizování této agendy, nedodržovali tzv. kolečko advokátů, kteří byli pro účely ustanovení z důvodu nutné obhajoby u tohoto soudu vedení, a pro tuto agendu další speciální kolečko zřízeno nebylo. Z ust. § 39 odst. 3 tr.ř. jednoznačně vyplývá povinnost ustanovovat obhájce z řad advokátů postupně. Lze přisvědčit závěru soudu I. stupně, že obžalovaný Mgr. Jiří P. této své zákonné povinnosti nejenže nedostál, nýbrž ve většině případů jako obhájce ustanovil Mgr. Miroslava Klusáčka, evidenční č.: 11797, se sídlem AK Brno, Roosveltova 6. Pokud bylo obhajobou poukazováno na značné, především časové problémy s ustanovováním obhájců v této agendě, tak v této souvislosti je nutno zdůraznit, že nešlo jen o ustanovování stejného obhájce Mgr. Miroslava Klusáčka k těmto úkonům konaným téhož dne, a v následujících dnech by byli ustanovováni postupně další advokáti, ale o ustanovování stejného obhájce Mgr. Miroslava Klusáčka po řadu dnů za sebou. Obžalovaný Mgr. Jiří P. tak vědomě porušoval pravidla vyplývající z ust. § 39 odst. 3 tr.ř., a to po dobu téměř dvou a půl roku. Soud I. stupně přiléhavě uvedl, že takové jednání obžalovaného nelze označit jinak než jako masivní a opakované porušování zákona v rámci soudcovského rozhodování, kdy takovéto jednání nelze podřadit pod právní názor soudce v rámci rozhodovací činnosti. Jednání obžalovaného Mgr. Jiřího P. ve spojení s četností porušení ustanovení § 39 tr.ř. jím samotným vedlo soud I. stupně opodstatněně k závěru o úmyslném jednání obžalovaného přinejmenším ve formě nepřímého úmyslu opatřit neoprávněný prospěch advokátu Mgr. Miroslavu Klusáčkovi oproti jiným advokátům spočívající v zajištění nedůvodné a nezákonné výhody v oblasti poskytování právních služeb dle zákona o advokacii. Soud I. stupně proto nepochybil, pokud, v souladu s právním názorem vysloveným ve shora uvedeném zrušovacím rozhodnutí Nejvyššího soudu, dospěl k závěru, že obžalovaný Mgr. Jiří P. svým jednáním po všech stránkách naplnil skutkovou podstatu přečinu zneužití pravomoci úřední osoby dle § 329 odst. 1 písm. a) tr.zákoníku, když jeho posuzované jednání nevykazuje žádné zvláštní specifické rysy, jež by odůvodňovaly závěr, že jím spáchaný čin z hlediska spodní hranice trestnosti neodpovídá ani těm nejlehčím, běžně se vyskytujícím případům trestného činu zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a) tr.zákoníku. Šlo o jednání spadající

pod obecnou kriminalitu, ohledně kterého je možný postih soudce v trestně právní rovině, které nemůže spadat pod ústavní ochranu, tedy pod principy nezávislosti soudů a nezávislosti soudců (čl. 81 a čl. 82 Ústavy ČR).

Při stanovení druhu trestu a jeho výměry soud I. stupně správně vycházel z ust. § 38 a § 39 tr.zákoníku. Obžalovanému Mgr. Jiřímu P. polehčuje, že do spáchání projednávané trestné činnosti vedl řádný život. Jelikož projednávané trestné činnosti se dopustil dříve, než rozsudkem Okresního soudu ve Frýdku – Místku ze dne 13.6.2014 č.j. 1 T 241/2013-486, ve znění rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 31.3.2015 sp.zn. 5To 306/2014 byl odsouzen pro přečin zasahování do nezávislosti soudu podle § 335 odst. 1 tr.zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání 10 měsíců, přičemž výkon tohoto trestu mu byl podmíněně odložen na zkušební dobu 2 let, správně soud I. stupně v souladu s ust. § 43 odst. 2 tr.zákoníku k tomuto odsouzení ukládal trest souhrnný. Soudem I. stupně uložený souhrnný trest odnětí svobody v trvání 1 roku a 6 měsíců, se stanovením zkušební doby 2 let, je dle odvolacího soudu zcela přiměřený.

Z výše rozvedených důvodů odvolací námitky nebyly shledány důvodnými, a proto odvolací soud o odvolání obžalovaného Mgr. Jiřího P. rozhodl zamítavým výrokem dle ust. § 256 tr.řádu.

P o u ě n í :

- I. Proti tomuto rozhodnutí není další řádný opravný prostředek přípustný.
- II. Proti tomuto rozhodnutí je přípustné dovolání, které lze podat ve lhůtě dvou měsíců od doručení tohoto rozhodnutí prostřednictvím soudu I. stupně.

Dovolání mohou podat

- a) nejvyšší státní zástupce ve prospěch i v neprospěch obviněného
- b) obviněný pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, který se ho bezprostředně dotýká.

Obviněný může dovolání podat pouze prostřednictvím obhájce. Podání obviněného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno.

Príslušný k rozhodnutí o podaném dovolání je Nejvyšší soud České republiky v Brně.

V dovolání musí být uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu i z jakých důvodů napadá a čeho se dovolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí odvolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b/1 a)-1) nebo § 265b/2 tr.ř., o které se dovolání opírá. Rozsah, v

němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

V Ostravě dne 5.10.2016

Za správnost vyhotovení:
Irena Juříčková

JUDr. Čestmír Duda, v.r.
předseda senátu